

Велику повељу о слободама и призна поред себе још једну власт – један сабор архиепископа, опата, грофова, великих барона и других непосредних вазала круне. Овај сабор феудалне властеле – племства и свештенства ограничио је владара у финансијској (пореској) власти јер је Повељом био овлашћен да даје сагласност на установљивање нових дажбина које би владар разрезао својим вазалима. Са овим општим саветом краљевства – телом састављеним од највишег племства и свештенства зачета је пракса саветодавних тела које је краљ сазивао и на чије савете или помоћ се ослањао у доношењу својих важних одлука. Тако је у Енглеској већ средином XII века сазвано прво представничко, односно саветодавно тело под називом Велики савет (Magnum concilium) које је имало да пружа помоћ, односно даје савете владару у многим државним (краљевским) одлукама, а пре свега је то било саветодавно тело монарха у законодавним стварима. У почетку је Велики савет био састављен из највишег племства и црквених великодостојника (барона и прелата), да би се временом његов састав проширио обухватањем и представника грофовија и градова са повељама као и представника нижег племства. Тако се и дошло до првог парламента, тзв. Парламента узора (Model parliament) који је сазван давне 1295. год. да би крајем XIX века енглески парламент добио коначну физиономију поделом на Горњи дом и Доњи дом (Дом комуна). Тако је енглески парламент прошао свој пут развоја од чисто племићке скупштине па до представничког органа – народног представништва (у правом смислу те речи) у коме су били заступљени сви друштвени слојеви, а пре свега онај најважнији који је чинило грађанство. Док је у почетку парламент имао само финансијску (пореску) власт, временом се његова улога ширила и на законодавне ствари па је постао и законодавни чинилац, уз краља. Та законодавна власт парламента се развила из његовог права молбе и жалбе које је примао од грађана у вези са разним злоупотребама власти, неправедног суђења и сл. и које некад нису могле другачије да се реше сем законима. Уз то, краљ је био принуђен да прихвати улогу парламента у законодавству јер је само тако могао да дође до све већих прихода разрезавањем нових пореза на вазале, односно грађанство. Док је раније законе доносио сам или на молбу парламента, сада (по девизи „да нема опорезивања без представништва“) парламент више није молио краља за то, него му је подносио готов законодавни предлог који је овај имао само да прими или одбаца. Тако је енглески парламент (пре свега Дом комуна) крајем XIV века постао формални учесник у законодавству уз краља да би та његова законодавна улога све више јачала и од XV века га учинила